

ling være nødte til at stille Ændringsforslag.

Jeg skal til sidst gøre nogle Bemærkninger om enkelte Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag. I § 10 foreslaas det, at Bevilling til Beværternæring i Fremtiden kun skal kunne udstedes for 5 Aar. Det er jo en betydelig Indskrænkning i Forhold til Bestemmelserne i den nugældende Beværterlov, thi efter den kan Kommunerne selv bestemme, hvilken Tidsbegrænsning de vil give de enkelte Bevillinger; der er Mulighed for Bevillinger paa Livstid, der er Mulighed for 5-aarige Bevillinger og for Bevillinger af længere Varighed end 5 Aar. Men ved det foreliggende Lovforslag søger man altsaa at skabe ensartede Forhold paa dette Omraade i samtlige Landets Kommuner, idet det gennem Loven fastslaas, at Bevillinger fremtidig kun skal kunne gives for 5 Aar. Det forekommer mig, at der paa dette Punkt ingen som helst Anledning var eller er til at forandre den gældende Lovs Bestemmelser. Man taler saa meget om det kommunale Selvstyre. Jeg synes, det vilde være at vise en vis Tillid til det kommunale Selvstyre, om man lod den enkelte Kommune efter Kommunens Tarv bestemme, paa hvilket Aaremaal den vil give Beværterbevillinger. Derfor nærer jeg den Opfattelse, at man paa dette Omraade bør blive staaende ved, hvad den nuværende Beværterlov bestemmer. Men maa jeg tilføje, at hvis det skulde lykkes i Rigsdagen at gennemføre den her foreslaaede § 10, saa at Bevillingernes Varighed sættes til 5 Aar, forekommer det mig — og her kan jeg udtale mig i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) —, at man ikke kan komme udenom Beværternes Krav om at faa Erstatning, ifald de paa Grund af en Kommuneafstemning efter at have drevet Forretningen i 5 Aar skal afstaa den og opføre med at drive deres Næring. Denne Bestemmelse om de 5 Aar er nemlig en saa stærk Begrænsning af en ganske bestemt Samfundsklasses Erhvervsvirksomhed, at jeg for mit Vedkommende ikke kender Sidestykke dertil, og jeg finder, at vil man virkelig begrænse denne Næring paa den foreslaaede Maade, maa de paagældende næringsdrivende ogsaa have Krav paa at faa en rimelig Erstatning for det Tab, som maaske paaføres dem ved, at de har stukket Kapital i et Foretagende, der 5 Aar efter bliver standset paa Grund af en eller anden tilfældig Kommuneafstemning.

I § 14 træffes Bestemmelse om Be-

villingsnævnet, den Myndighed, der fremtidig skal kunne udstede Bevillingerne, og i § 21 instituerer man et Overbevillingsnævn. Det, jeg har at bemærke til disse to Bestemmelser om Bevillingsnævn og Overbevillingsnævn, er, at det forekommer mig temmelig uforstaaeligt, at man udelukker Beværtere fra at kunne blive Medlemmer af disse Nævn. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) udtalte før, at han havde den Opfattelse, at naar man ikke vilde gaa med til at yde Erstatning til Beværtere, der maatte ophøre med deres Forretning efter 5 Aars Forløb, var det maaske, fordi man indenfor visse Kredse havde den Opfattelse, at Beværtere egentlig er nogle nichtswürdige Personer; det forbavsede mig derfor, at det ærede Medlem saa godt kunde være med til en Bestemmelse, der udelukker Beværterne fra at være Medlemmer af de Nævn, som staaar aabne for andre Borgere. Det er jo nemlig en Undtagelsesbestemmelse paa dette Omraade for Beværternes Vedkommende; men det ærede Medlem fra Fredericia kunde altsaa godt gaa med til at bibringe baade Beværterne og andre den Opfattelse, at de ikke bør have den samme borgerlige Ret som andre Mennesker her i Landet. Vel ved jeg godt, at der indenfor Beværterstanden findes uheldige Elementer, men det gør der indenfor en hvilken som helst Samfundsklasse, og jeg har dog ikke før set, at man af den Grund har prøvet paa at lave en Undtagelseslovgivning for en enkelt Samfundsklasse. Jeg er ikke i Tvivl om, at en Beværter, der driver sin Forretning paa forsvarlig Maade — og det gør jo da heldigvis det langt overvejende Flertal af Beværterne —, som Medlem af et Bevillings- eller Overbevillingsnævn vilde kunne udrette endog et overordentlig godt Stykke Arbejde, og at Nævnet i mange, mange Tilfælde vilde have Brug for den Indsigt, som en Beværter har i disse Sager. Men denne Opfattelse lader det ikke til har været til Stede hos den højtærede Minister, da han foreslog dette, hvad der for Resten forbavser mig i saa meget højere Grad, som vi i hele Krigsperioden har set, at den højtærede Minister, som jo har nedsat et Utal af Nævn, der har beskæftiget sig med alle mulige Næringssager, Forretningssager o. s. v., i disse Nævn har anbragt den Sagkundskab, som han mente burde være repræsenteret der, fordi der var Brug for den, og fordi de paagældende Erhverv først og fremmest burde være repræsenterede i Nævnene. Jeg forstaa